

סיפורים להחזית

מה העניינים? הוא אמר לי: בוא, בוא נלך לאכול. אמרתי לו: דחילק, דחבש, עוד מוקדם. אמר לי: בוא, בוא, כבר יש אוכל. אז הלכנו למיטבה. לכל הגודו היו שבע קופסאות לוף. דחבש רצה לקחת ארבע. אמרתי לו: בחייך, תשאיר משהו לחברים. אז לקחנו שלוש, והלכנו לאוהל. לקחתי אני קופסה, ודחבש לקח קופסה, וכל אחד אכל את הקופסה שלו. כשדחבש גמר, ראיתי שהוא לא גותח את הקופסה השלישית. זה נראה לי חשוד. אחר-כך התברר לי שדחבש ידע טוב מאוד

● באנו למילואים

לא חשבנו: עושים חיים. לא חשבנו: משרתים את המולדת. חשבנו: איך לא היה לנו שכל לנסוע עכשיו לחו"ל, בדיוק בעונה הזאת! חשבנו: נאכל חרא. זה בדיוק מה שאנחנו עושים, וזה לא טעים. עברו רק שלושה חודשים מאז הפעם האחרונה, והגודו, כמו שאומרים בדרום האלה שמחלקים, נפגש שוב. גם השנה נשחק אותה כנראה ב-45 יום. למה כנראה? כי השנה עדיין לא נגמרה, ועוד יכולה הרי להיות מילחמה.

● מסיפורי יעיש

יעיש, חייל ותיק מאוד, חובש אצלנו. הוא בן 46, ועדיין בגדוד. יעיש מסתובב עם הגורת בטן, שעליה יש הרבה בדיחות, חלקן גסות. ליעיש יש חבר טוב מאוד, ושמו דחבש. דחבש תימני. כשיעיש רוצה להכניס לדחבש, הוא תמיד מספר את הסיפור הבא, שטעמו כיון המשומר: כמה שמספרים יותר, הסיפור נשמע יותר טוב. זה הולך ככה: יום אחד, כשהיינו שם בטסה, אחרי המלחמה, הגעתי לטרמפיאדה בבירגנפפה. היה שם תור ארוך. מה זה ארוך! ואני צריך להגיע עד ויקנעם. הלכתי בתור, וראיתי שני ימנים בהתחלה. לא היה לי נעים לעמוד בראש התור, אז נעמדתי ביניהם, כאילו אני מכיר אותם, והתחלתי לדבר איתם. אתה לא זה שהיה שם? שאלתי את הראשון, ואתה לא הוא שבא מפה? שאלתי את השני, וככה התחלנו לדבר. ובינתיים מצב הטרמפים — יבש לגמרי. בסוף, פיתאום, באה משאית. משאית גדולה היתה. פתח הימני הראשון את הדלת, ואמר לי: תפאדל, תיכנס, אני רוצה ליד החלון. לא חיכיתי הרבה, עליתי ונכנסתי. פיתאום אומר הנהג: זה הכל. רק אחד עולה, ונסענו. אני ליד החלון, ושניהם בראש התור. דחבש לא צוחק הרבה מהסיפור הזה.

● שקט. אוכלים

בשבת הזאת נשארנו דחבש ויעיש שומרים בבסיס. כמעט לבד היו, מכל הגודו. אולי עוד עשרה נשארו. איך נשארו דווקא שני אלה, שתמיד הם יוצאים ראשונים? בדיוק ביגלל זה. ביום רביעי התגייסנו, ועוד באותו יום נכנס המפקד שלנו, ואמר: שניים יצטרפו להישאר בשבת, הם יכולים לצאת עכשיו. דחבש ויעיש קפצו על המציאה. אחר-כך התפרפרו כל האחרים חמישי-שישי-שבת והצמד אכל אותה, ולא סתם אכל אותה. ביום ראשון ישבתי מול דחבש בארוחת-צהריים. היה עוף,

חייל ותיק יעיש

גם ביום שני היה עוף. גם ביום שלישי. אבל נדבר על העוף של יום ראשון. בצבא מחלקים את העוף לשמונה, כדי שייצא לכל חייל רבע עוף. דחבש אכל ארבעה רבעים כאלה, אחד אחרי השני. יחד זה נותן חצי עוף, בלי לדבר על האורז והקישואים, הלחם והסלטים. היה רעב. חשבת, מיסכניס, לא אכלו בשבת. אחר-כך, בארוחת-ערב, היו קציצות-דג מטוגני נות. כל חייל קיבל אחת. דחבש אכל חמש. ואחר-כך, בשק"ם, לפני השנייה, סיפר יעיש איך היה בשבת: איך שבאנו, ראיתי שדחבש לא שקט. שאלתי אותו: דחבש,

הוירוס

לפני כמה שבועות אכלתי ארוחת ערב יפה, שכללה מיני סלטים, מין פאסטה-פיטריות ומין גלידה. אחר-כך הלכתי לישון, בערך בחצות, ופתאום התעוררתי בשתיים וחצי בלילה עם מין עווית נוראה בבטן. בהתחלה חשבתי שאני חולם. מה פיתאום עווית נוראה בבטן באמצע ה-

לילה? אבל לא. איך שהלכה העווית הראשונה, באה עוד אחת. חופלה, אמרתי לעצמי, מה זה צריך להיות? ועוד אני שואל — באה עווית שלישית והת-קפלתי כמו כדור. עכשיו כבר התחלתי להזיע. מה זה פה? בתל אביב, באמצע הלילה כאבי בטן? אולי הפיטריות היו מורעלות? אולי זה סרטן? אולי זה אולקוס? מה זה הזוועה הפיתאומית הזאת? ככה שכבתי איזו שעה, מתפתל כל שלוש דקות מעווית חדשה, עד שיצא לי העסק מהאף והרמתי טלפון למגן דויד אדום, ובאמת, אחרי שעה נוספת של התפתלויות, בדיוק כשחשבתי שאני הולך למות, הגיע הרופא. הוא היה צעיר וחביב, לחץ לי פה ולחץ לי שם, ובסוף נתן לי ארבע גלולות, ולקח 111 שקלים בדיוק ולפני שהלך אמר לי:

„אל תיבהל. לא יקרה לך כלום. יש עכשיו וירוס שמשתולל בתל-אביב, זה קורה להרבה אנשים.“ המישפט הזה הדליק אצלי אור אדום. מה זאת אומרת שיש וירוס שמשתולל בתל-אביב וזה קורה להרבה אנשים ואף אחד לא יודע מזה עד שזה לא קורה לו אישית? איך זה שמישרד-הבריאות או חשד יודע עין, לא מפרסם דבר כזה? הרי אנשים עם בעיות בלב או באזניים רגישים אחרים יכולים גם להיבהל ולמות מווירוס כזה! ואם יש וירוס אחד — אולי יש עוד כמה כאלה, שעורכים ביי קורים אצל אנשים באישון לילה ואף אחד לא יודע מהם? מה זה, סוד צבאי הווירוס הזה? חלק מאיזו מילחמה ביולוגית?

45
x 30
00
135

1350
3.4 + 3 = 6.4
1350 | 365
- 1195

1550

חשבון המילואים והסדר

איפה הלוף כשהלכנו לחפש אותו, כי הוא עוד קודם היה במיטבה ואכל קופסת לוף לבדו, בלי לספר לי. כשגמרנו את הלוף, הלכנו לאכול בחדר-האוכל. אחרי האוכל שוב היה דחבש לא-שקט. שאלתי אותו, דחבש, מה העניינים? ודחבש אמר: היום שבת, בטוח יש עוגות, בוא נלך לחפש. הלכנו למיטבה. היו שם ארבע עוגות שהטבחים החביאו, בשביל כל הגודו. דחבש רצה לקחת שלוש. אמרתי לו: דחילק, דחבש, תשאיר משהו לחבר'ה. לקחנו שתי עוגות לאוהל. החלטנו לשמור עוגה אחת למחר, ואחת שלמה לאכול עכשיו. דחבש אמר לי: תתחיל. פרסתי לי פרוסה, ועוד פרוסה ועוד פרוסה. דחבש היה שקט כל זמן שהייתי בחצי שלי, אבל אני הסתכלתי עליו ככה בעין מהצד, ובאמת, כשהיה נדמה לו שאני נכנס לחצי שלו, הוא קפץ. למחרת קמנו, הלכנו להתקלח והלכנו לטלפן, וכבר בטלפון ראיתי שדחבש לא שקט. הלכנו למיטבה. לקחנו כמה חלות, ותבנית מלאה ביצים, ועשינו לנו דליקטאס, חלות מטוגנות. ראובן, הטבח, שנתנו לו לטעום, אמר שכבר ראה במיקצוע שלו הרבה אנשים רעבים, אבל כמונו לא ראה. אבל מה שהרג אותי הכי הרבה עם התיאבון של דחבש, אתם יודעים מה זה?

!!!
הוא פתח קופסה גולש, ואכל אותה. קרי.
עד כאן יעיש. ומי שלא מכיר את הגולש שנותנים לחיילים, לא יודע מה הרג את יעיש.

● חשבון פשוט

בכל שנה, מגיל 21 ועד גיל 50, עושים האנשים אצלנו בגודו בממוצע 45 ימי-מילואים. למה בממוצע? כי לפעמים יש פחות, אבל בשנים שבהן יש מילחמות, יש הרבה יותר. אם מכילים 30 שנים ב-45 יום, מקבלים 1350 יום. אם מחלקים 1350 ב-365, שהוא מיספר הימים הממוצע בשנה, מקבלים כימעט שלוש שנים וחצי, ואם מוסיפים לזה שלוש שנות שירות סדיר, מקבלים ביחד שש שנים וחצי של שירות סדיר, שזה כימעי 10% משנות חייו של איש. מה זה אומר? שעשירית — עשירית שלמה מהחיים שלי! — אני מבלה במימים המזורגים, אוכל אוכל צבאי מזורג, שאומץ פקודות מזורגות וממלא אחריהן, ואם לא — אני יושב בכלא צבאי מזורג, משתעמם, מזיע, אוכל אבק, ואם יש — גם חול. מי שאוהב את זה, בבקשה. אבל לי יש איכשהו הרגשה, שרוב אלה שאוהבים את זה לא נמצאים סביבי, בגודו שלנו. לי יש הרגשה שרוב אלה שאוהבים את זה, שכותבים על זה ומהללים את זה, עושים איכשהו את השירות שלהם הרבה יותר קרוב לתל-אביב. ושלא יהיה שום מקום לטעות: אילו אני, למשל, הייתי יכול להיות איזה פקיד בקרייה בתל-אביב, או משהו דומה לזה, במיסגרת שירות-המילואים שלי, אין ספק שראשית, הייתי קופץ על המציאה, ושנית, הייתי מסתכל בעין הרבה יותר אוהדת על שירות-מילואים מהסוג שתואר כאן. אלא מה? יש לי הרגשה שכל המקומות בקרייה בתל-אביב תפוסים מזמן על-ידי המפא"ניקים (שהתחילו שם עד 1977), ועל-ידי הליכודניקים (שהתחילו שם מאז 1977), ואילו אנוכי, גם בעיני המילואים, לא נמצא במיפלגה הנכונה.